

Joaquim Ferràs, Joaquim Cortés —l'alcalde Xim—, Picasso i Maria Prats. FOTO: CEDIDA PEL CENTRE PICASSO D'HORTA DE SANT JOAN

Els dos amics, Picasso i Pallarès. FOTO: CENTRE PICASSO

Terra Alta

Mor Joaquim Ferràs, l'artífex del Centre Picasso d'Horta de Sant Joan

L'any 1969 ell i Joaquim Cortés viatgen a França per buscar Picasso i consultar-li la construcció del Museu

NÚRIA MESSEGUER FERRÉ
HORTA DE SANT JOAN

És conegut que el gran Pablo Picasso s'enamorà de la capital de la Terra Alta; Horta de Sant Joan. D'aquí la famosa i cèlebre frase que el pintor no es cansava mai de dir: «tot el que sé ho he après a Horta». Per aquest motiu, l'any 1969 el farmacèutic i tinent d'alcalde Joaquim Ferràs Boix i l'alcalde Joaquim Cortés Vallespi, conegut com «l'alcalde Xim» van decidir visitar al pintor per nomenar-lo «Fill Adoptiu» del poble.

És en aquesta visita quan Ferràs decideix escriure la vivència en el seu diari: «Al llarg de la vida de Pablo Ruiz eren in comptables les vegades que en les seves converses feia referència a Horta. Vàrem creure que era un deure, manifestar el nostre afecte a aquell home

que amb dues estades al nostre poble i tot el que varen significar pictòricament, va donar a conèixer Horta per tot el món».

Paraules del mateix Joaquim Ferràs Boix, que va morir aquest passat divendres 22 de març.

«Ferràs va quedar totalment fascinat per la figura del pintor» explica Elias Gaston president del Centre Picasso d'Horta. «Més enllà del personatge curiós, Ferràs se'n adonà que la figura de Picasso podria ser un valor afegit per al poble». I és que la trobada amb el pintor va ser tota una odissea, ja que l'alcalde i el tinent d'alcalde van haver de demanar permís al governador civil per emprendre el seu viatge a França. Anaven acompanyats de Maria Prats, cunyada de Ferràs i professora de francès, per fer de traductora. «En aquell temps era

general l'opinió que Picasso quasi no rebia a ningú, els contactes que teníem a Barcelona no ens van proporcionar cap adreça fiable. Finalment el Sr. Joan Peruchó, jutge de Gandesa, ens va donar l'adreça que va resultar més encertada: Pablo Ruiz Pi-

«Amb la mort de Picasso tot va acabar, els hereus tenien els seus interessos»

casso. Districte de Grasse, Cannes». Una vegada a França Ferràs relata «Tothom el coneixia però ningú no sabia on vivia, fins i tot a la guia telefònica no hi figurava. Finalment, un dels taxistes, ens va dir que sabia on vivia,

així que, sense pensar-ho gens, ens fèrem portar». Van arribar a la casa i els va obrir el seu secretari, el qual els va explicar que Picasso no es trobava a la residència però que ell personalment li explicaria seva la visita i els trucaria l'endemà per donar-los una resposta. «Després, vàrem saber que, tan bon punt Picasso va tenir coneixement de nosaltres, va manar que ens busquessin de seguida. Així, a les 4 i deu del dia 20 de setembre, ens trobàvem un altre cop a Notre Dame de Vie amb una emoció que no ens cabia al cor».

«Picasso volia que li expliqués sim coses d'Horta. Parlava en català, mesclat amb castellà i francès. La conversa aviat va derivar cap als anys en què va viure a Horta». Ens parlava de gent que va conèixer, recordava que: «A les festes tothom ballava a la plaça.

Hi havia uns músics que sempre tocaven el mateix i es posava les mans davant la boca com si volgués tocar la gaita». Els va ensenyar també un quadre: «Les reconeixeu? Són les vostres muntanyes, sempre el guardo prop meu». Fins i tot els ho va preguntar per l'estat del convent i es va alegrar quan li van dir que el reformaven «així així! Quina alegria!». Allí Ferràs i l'alcalde Xim li varen demanar si podria escriure alguna carta per guardar a l'Ajuntament, que molta gent s'adreçava al poble «buscant records seus». Oferta a la qual Picasso contestà: «Si vosaltres feu un Museu, m'ho dieu i també us en donaré coses». La condició que van pactar amb el pintor era la de fer un Museu a Horta amb obres conjuntament amb les de Pallarès el seu gran amic. Però amb la mort